

paa Forstranden i et Øjemed, som laa uden for det, jeg har nævnt, nemlig at redde Livet for Mandstabet, Besætningen om Bord. Hvorvidt det lader sig gennemføre at give Regler herom, skal jeg ikke udtale mig om. Det er noget, der muligvis kan blive Lejlighed for Tinget til at tage under Overvejelse, idet Marineministeriet og Indenrigsministeriet ere betænkte paa at søge en anden Lovforanstaltning fremmet, nemlig et Forbud mod, at man fister Bragstumper op af de Brag, som Regeringen har ladet bortsprænge, enten de nu ligge i Sejløbet eller paa Forstranden. Det er igen et helt andet Forhold, idet man her kan rette et bestemt Forbud mod, at nogen rører de Bragstumper, som saaledes ere bleven tilbage, efter at Regeringen har foretaget en Handling for at ufsadeliggøre Braget, og naar nogen gør en saadan Handling, kan det medføre Straf. Men skulde vi komme til at forhandle om et Lovforslag i saa Henseende, vil der ogsaa blive Lejlighed til at komme ind paa det andet Spørgsmaal.

Seg skal endelig endnu til Slutning tillade mig at gøre nogle Bemærkninger om de grønlandste Kolonier, nogle Bemærkninger, som jeg vilde være fremkommen med i mit første Foredrag, men som jeg desværre den Gang glemte. Den ærede Ordfører omtalte den grønlandste Handels økonomiske Forhold, og jeg kan i det hele slutte mig til, hvad han sagde. Men jeg vil dog gerne, naar han udtalte, at han troede paa, at der var en Mulighed for at formindste Koloniernes Udgifter og at forøge deres Indtægter, tillade mig at knytte nogle Bemærkninger hertil. Muligheden for at formindste Udgiften er naturligvis altid til Stede, for saa vidt som man til enhver Tid arbejder paa at gøre dette, og dette Arbejde bliver ogsaa gjort for Tiden og er blevet gjort, efter at det har vist sig, at Kolonierne give Understud. At Kolonierne give Understud, lader sig meget let forklare, naar man ser hen til, at Koloniernes væsentligste Indtægt er den, der fremkommer ved Salg af Tran, og her er Forholdet desværre dette, at der altid har været en stærk Svingning i Tranpriserne, og navnlig i den senere Aarrække har der været en meget stærk Nedgang i saa Henseende. I 1882 var Tranprisen oppe i 68 Kr. pr. Td., men er nu gaaet ned til 32 Kr. Forfælleren er altsaa 36 Kr., og da Produktionen er 10,000 Td. om Aaret, vil dette sige en Forskel i den aarlige Indtægt af 360,000 Kr. Naar det nu er saaledes, at man maa vente Understud, i alt Fald i en Aarrække, indtil

vi ere naaede til det Punkt, at det ikke kan betale sig at producere Tran, saa at Produktionen formindstes, og Prisen atter stiger, gælder det selvfølgelig først og fremmest om at forringe Udgifterne, og derfor bestrebe vi os som sagt ogsaa. Men det er noget vanskeligt her, thi da de grønlandste Kolonier ligge saa fjernt, og Etablissementerne deroppe ere smaa og spredte paa lange Strækninger, vil Omvæltning eller Indgriben af større Betydning altid kræve en længere Tid og være forbunden med megen Betænknelighed. Hvad Forøgelsen af Indtægten angaar, er det selvfølgelig ogsaa et Spørgsmaal, man maa tage under Overvejelse, men det er af ulige vanskelige Natur. Her er det da navnlig, at jeg gerne vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at man, saaledes som vi hidtil have haft Kolonierne, ved Spørgsmaalet om Koloniernes Indtægter ikke maa glemme det Hensyn, vi skyldte den indfødte Befolkning. Saa vidt jeg ved, ere de grønlandste Kolonier paa Vestkysten de eneste Kolonier, der ere anlagte af Europæere, hvor det er lykkedes at opretholde den indfødte Befolkning i det samme Antal, efter at Kolonisationen har fundet Sted, og efter at Paa-virkningen fra europæisk Civilisation er begyndt lige over for Befolkningen. Dette er virkelig lykkedes deroppe, men det er kun lykkedes, fordi vi have holdt Monopolhandelen strengt og tillige altid have drevet Monopolhandelen med væsentligt Hensyn til den grønlandste Befolknings Vel, og dette Hensyn vil jeg haabe, at vi fremdeles maa kunne blive ved at tage. Der er saa meget mere Grund dertil, som jeg maa gøre opmærksom paa, at Kolonierne ganske vist nu give et Understud, der i Gennemsnit vil kunne sættes til 200,000 Kr. om Aaret, men at dette ingenlunde altid har været Tilfældet. Efter at man i 1850 havde omordnet Koloniernes Regnskabsførelse, inddraget de Kapitaller, som Kolonierne ejede i Statskassen og paalagt Kolonierne at indbetale sit aarlige Overstud dertil, have de grønlandste Kolonier indbetalt til Statskassen i alt et Beløb af henved 6 Millioner Kr., og selv om man trækker de Understud fra, som ere paadragne i de senere Aar, vil der dog blive i Behold i Statskassen et Beløb af over 5 Millioner Kr., saaledes at Renten deraf omtrent balancerer med det aarlige Understud. Jeg siger selvfølgelig ikke dette for derved at formindste den Opfordring, der er for Administrationen til at se at forbedre Status for Kolonierne, men jeg siger det kun som et Moment til altid at fare lempelig frem